

Tessa vond party's met veel vreemden altijd stierlijk vervelend. 'Nou, maar je gaat verdorie deze keer wel mee,' zei Holly ongeduldig. 'Je bent in geen weken de deur uit geweest, en dit wordt fantastisch. Iedereen komt. En gebruik je verstand, benut je kansen... laat een stukje been zien... een stukje boezem... dan vind jij vast net zo'n man als ik.'

Tessa veegde haar handen aan haar toch al met verf besmeurde sweatshirt af en pakte de fles belachelijk dure chablis die Holly altijd met alle geweld wilde kopen omdat ze het etiket zo mooi vond en die ze geen van beiden echt lekker vonden. Ze schonk haar mok nog eens vol, trok een gezicht bij de kil-droge smaak van de wijn en zei: 'Ik heb nauwelijks boezem.'

'Wat God niet geeft, geeft Sellotape,' verklaarde Holly. 'Dat hebben ze immers op de televisie laten zien.'

'En ik ben in geen weken de deur uit geweest,' zei Tessa, Holly's vertwijfelde toon imiterend, 'omdat ik hard gewerkt heb. Daar verdien ik de huur mee. En soms ook nog een hap eten. Ik kan me echt niet permitteren me in jouw kringen te bewegen.'

'Je kunt je niet permitteren erbuiten te blijven,' weerlegde Holly. 'Je komt er mensen tegen die straatarme kunstenaars opdrachten geven om overdreven geflatteerde portretten van hun klierige kinderen te schilderen.'

'Bovendien,' vervolgde Tessa, terwijl ze het bijna voltooide doek voor zich kritisch bekeek en begreep dat ze er deze keer niet onderuit zou komen, 'ben jij helemaal niet getrouwd.'

Holly lachte breed en vulde haar eigen mok nog eens zwierig bij. 'Ah! Ik heb niet gezegd dat ik een man had, ik heb gezegd dat ik hem gevonden had. Het enige dat ik nu nog moet doen, is een beetje tactvolle druk uitoefenen.'

'En hij is er vanavond zeker ook.'

'Dat zou best eens kunnen,' beaamde Holly zelfvoldaan. 'Hij geeft dat feest tenslotte.'

Tessa kon vanuit haar huisje, op de helling van de op het noorden gelegen heuvels die uitkeken op de stijlvolle schoonheid van de stad Bath, in de verte het even stijlvolle en chique Charrington Grange Hotel zien liggen.

Zelfs al zou Holly er de afgelopen twee maanden niet hebben gewerkt en er niet eindeloos over hebben uitgeweid, dan nog zou Tessa ervan hebben gehoord. Iedereen kende het Charrington Hotel,

eigendom van de gebroeders Monahan, die het in vijftien jaar van niets – nou ja, bijna niets – hadden opgebouwd tot een van de meest gerenommeerde hotels in Engeland. Het was oorspronkelijk een vroeg negentiende-eeuws landhuis dat, gebouwd op de top van de op het zuiden liggende heuvels boven Bath, een adembenemend uitzicht op de stad bood. Helaas was het gedurende de veertig jaar dat het door een ongetrouwde tante van de Monahans werd bewoond deerlijk verwaarloosd. Toen de tante eindelijk stierf, stond het dak op instorten, vertoonden de muren van de ruime vertrekken grote vochtplekken en werd het hele huis in beslag genomen door de grote liefde van de lichtelijk geschifte oude vrouw – een paar honderd beslist niet-zindelijke katten.

De roemruchte gebroeders Monahan, Ross en Max, hadden met inspanning van hun gezamenlijke krachten kans gezien het enorme kapitaal bijeen te brengen dat nodig was om het vervallen huis te veranderen in een luxueus hotel dat de allerrijksten tot zijn gasten mocht rekenen.

De pers had er haar hart aan kunnen ophalen. Het idee dat de humeurige en onberekenbare Max Monahan en Ross, die zich tot dan toe had onderscheiden door feesten, harten breken en misdragingen op elk gebied, iets dergelijks zouden klaarspelen, was te gek om los te lopen. Max, twee jaar ouder dan Ross, was van Oxford weggestuurd na een meer dan schandalige streek met een als non verklede prostituée en een vakbondsleider die kwam spreken, en had zich vervolgens razendsnel ontwikkeld tot een succesvolle beursmakelaar. Zes maanden later, de dag na zijn eenentwintigste verjaardag, had hij die schitterende nieuwe carrière eraan gegeven, was naar het Caraïbisch gebied vertrokken en anderhalf jaar later teruggekomen met de complete manuscripten van niet één maar twee dikke romans. Die thrillers, met hun populaire combinatie van seks, geweld, spanning en esprit hadden een daverend succes, maar Max betwijfelde of hij er ooit nog een zou schrijven. Het was leuk geweest om te ontdekken dat hij dat kon, maar het was niet bepaald wat hij echt werken noemde.

Toch bezweek hij uiteindelijk voor de enorme bedragen die hem geboden werden, voor de luxe van het eigen baas zijn, het kunnen werken wanneer het hem uitkwam en het gemak waarmee hij nieuwe plots bedacht. Schrijven was voor Max Monahan een fluitje van een cent en de opbrengsten waren te groot om er zijn neus voor op te halen. Hij werd al spoedig een van die weinige fortuinlijke schrijvers wiens boeken door iedereen worden gelezen. Hij was met de jaren evenwichtiger geworden en werd nu, met zijn scherpe za-

kenverstand en onwrikbare voornemen om succes op succes te stapelen, beschouwd als de meest pragmatische van de twee broers. Het Charrington Grange Hotel was hun gezamenlijke eigendom en ofschoon Max er niet full-time werkte, had hij de hand in alle belangrijke beslissingen en woonden Ross en hij er nog altijd. Dikke bestsellers bleven zijn voornaamste – aanzienlijke – bron van inkomsten, maar het hotel functioneerde als een tegengif tegen de eenzaamheid die schrijven nou eenmaal met zich meebrengt. En omdat hij niet acht uur per dag achter een tekstverwerker hoefde te zitten zwoegen, zoals sommige schrijvers van wie hij had gehoord, hield hij tijd genoeg over voor de leuke dingen van het leven.

Ross Monahan daarentegen wijdde zijn hele leven aan de leuke dingen. Zelfs Tessa die nooit de roddelrubrieken las, wist dat hij een slechte reputatie had. Deze Ross, weggestuurd van een ontelbaar aantal scholen, was berucht om zijn liefde voor plezier maken die slechts werd geëvenaard door zijn opvallend knappe uiterlijk en zijn overdonderende charme. Niet in staat het langer dan een paar weken op een en dezelfde plaats uit te houden, was hij als twintiger het prototype van een playboy, wiens buitensporigheden bijna elke week de kranten haalden. Mannen verachtten en benijdden hem en vrouwen – behalve degenen wier hart hij had gebroken – aanbaden hem.

Hoewel iedereen verbaasd was geweest toen hij zichzelf als manager van het Charrington Grange aanstelde, was men met stomheid geslagen toen duidelijk werd hoe voortreffelijk hij zich van die taak kweet.

En nu, vijftien jaar later, runde Ross Monahan het hotel nog altijd met zoveel zwier en plezier dat het nauwelijks werken leek. Aangezien hij zich altijd in uitermate chique en mondaine kringen had bewogen, had hij van het Grange een soort open huis gemaakt voor degenen die net zo zorgeloos door het leven dartelden als hij. Dit was het hotel waar je naar toe moest als je echt plezier wilde maken en daarvoor de middelen bezat.

En volgens Holly was Ross Monahan onweerstaanbaar voor elke vrouw.

‘Een stuk, zeg, een stuk!’ had ze tegen Tessa gezegd kort nadat ze bij hem in dienst was getreden. ‘Maar beslist gevaarlijk. Ik heb me vanaf de eerste dag heilig voorgenomen om niet verliefd op hem te worden.’

‘Maar dat ben je toch geworden,’ giste Tessa bij het zien van de verlegen blik in de ogen van haar vriendin. Holly had haar schouders opgehaald en geglimlacht. ‘Als ik de kans had gekregen wel,’

had ze bekend. ‘Maar die rotvent werkt niet mee, Jezus, Tessa, hij behandelt me kameraadschappelijk.’

En nu was Holly van plan hem als een zwager te behandelen. Ze was dolverliefd op Max, alleen wist Max dat nog niet. Tessa, die dol op Holly was maar soms de kriebels van haar kreeg, was bang dat het allemaal zou uitdraaien op verdriet dat op haar eigen, al te smalle schouders uitgehuld zou worden.

Intussen zou Holly over nog geen twee uur terugkomen om haar mee te tronen naar die afschuwelijke party. En ze had letterlijk niets behoorlijks om aan te trekken.

Toen ze twee uur later somber de andere vrouwen op de party gadesloeg, zag Tessa dat het nog erger was dan ze had gevreesd.

‘Ik heb het je toch gezegd,’ siste Holly, terwijl ze haar bij de arm greep en probeerde haar achterwaarts door de openslaande deuren het terras op te trekken. ‘Hoor eens, niemand heeft ons nog gezien. Laten we gauw even naar mijn huis gaan en iets behoorlijks voor je zoeken. Zo kun je hier echt niet blijven.’

‘Geen paniek.’ Tessa zette zich schrap en wrong Holly’s hand van haar elleboog. ‘Ik ben niet iemand die zich opdirkt. Als iemand een aanmerking maakt, zeg ik dat designerlabels uit zijn.’

‘Niks hoor,’ kaatste Holly verontwaardigd terug. Om zichzelf gerust te stellen wierp ze een snelle blik in een nabije spiegel, tevreden over haar smaragdgroene, strapless creatie van David Fielden die haar weelderige borsten goed deed uitkomen – sellotape was hier overbodig – en haar iets te brede heupen vakkundig verdoezelde. Ten wendde ze zich weer naar Tessa, wier jurk van zwartkatoenen jersey met de minuut gewoner leek. Holly vond dat het eenvoudige model Tessa absoluut niet flatteerde. Het omhulde haar van hals tot knieën en verborg het benijdenswaardige slanke figuurtje eronder volkomen. En wat nog erger was, ze droeg helemaal geen sieraden en haar nagels waren, al was de verf eraf geboend, niet gelakt. Ze begreep soms totaal niets van haar vriendin.

‘Nou ja,’ zei Tessa, met een vage hoop, ‘misschien kan ik maar beter naar huis gaan.’

‘Ben je betoeterd!’ riep Holly zo heftig dat haar borsten in hun omhulsels schudden. ‘Ik heb je hier gekregen en nu sla je niet op de vlucht. Leger des Heils-jurk of niet, jij blijft.’

Tessa schoot in de lach. ‘Hoe wist jij dat die jurk uit de Leger des Heils-winkel komt?’

Holly trok haar wenkbrauwen op. ‘Omdat jij nooit ergens anders koopt, suffie.’

Ross Monahan deed wat hij het beste kon: een beetje rondlopen, lachen en praten en zich terloops afvragen met wie hij aan het eind van de avond naar bed zou gaan. Het was een spelletje dat hem hooglijk amuseerde, vooral omdat zoveel vrouwen zich zo blootgaven. Jennifer Johnson, die zich, terwijl haar rijke-maar-domme verloofde geen drie meter verderop stond, tegen hem aan had gedrukt en haar tong zowat in zijn oor had gestoken. Sally Paige-Latimer, die hem nadrukkelijk had verteld dat ze pas morgenavond in Londen terug moest zijn, en die stomme trut van een Clarissa Fox die nota bene zijn hand had gepakt en in de halsopening van haar jurk had geduwd zodat hij – uit de eerste hand zozegzegd – het wonder van haar dure nieuwe siliconen implantaten kon ervaren.

Terwijl hij een nieuw glas champagne van het blad van een passerende kelner nam, deed Ross zijn vlinderdasje los en liep naar de schouw aan het eind van de zaal. Vanaf die strategische positie kon hij precies zien wat zich in de balzaal en de zaal erachter afspeelde. Het feest was in volle gang, de tweehonderd-en-zoveel gasten amuseerden zich uitstekend, te oordelen naar het gelach en het lawaai dat ze voortbrachten, en vooral Max scheen het geweldig naar zijn zin te hebben. Hij werd op dit moment belaagd door Holly King die eruitzag als een overladen kerstboom, maar aan wier fantastische borsten geen siliconen te pas waren gekomen. Terwijl hij keek hoe ze in nog geen minuut voor de derde keer haar roodblonde haar naar achteren gooide en onder het praten haar hand op Max' arm legde, zag Ross geamuseerd zijn vermoedens bevestigd. Holly was smoorverliefd op zijn broer. En een stevige, spraakzame rossige vrouw met rondingen was wel het laatste type vrouw waar Max ooit op zou vallen.

Heel even had Ross bijna medelijden met Holly, die hij bijzonder graag mocht. Ofschoon hij, toen ze naar een baantje bij de receptie solliciteerde, een ogenblik had geaarzeld vanwege haar afgrijselijk rammelende curriculum en het feit dat de rijkdom van haar ouders betekende dat ze alleen maar hoefde te werken als ze zin had. Maar toen ze zijn aarzeling merkte, had ze beloofd dat ze ‘als een bezetene’ zou werken, en op dat moment had ze Ross zo aan zichzelf doen denken dat hij was gezwicht. Hij had het erop gewaagd en Holly had hem niet teleurgesteld. In de twee maanden dat ze nu in het Grange werkte, had ze een paar ontstellende *faux pas* begaan, maar haar gevoel voor humor, haar nauwgezetheid en haar bereid-

heid om te leren hadden die dubbel en dwars goedge maakt. En de gasten waren dol op haar, in weerwil van haar wansmaak wat kleding betrof.

Toen verstijfde hij. Clarissa-beter-dan-echt-Fox kwam opnieuw regelrecht op hem afgestevend en hij had nu even geen zin in haar. In geen van dat soort vrouwen. Hij moest, hoe dan ook, zien te ontsnappen.

Hij draaide zich haastig om, nam zijn doelbewuste ik-ben-de-manager houding aan en liep door de openstaande deuren het terras op. Paren, overal paren. Als hij niet gauw weg was, zou Clarissa hem inhalen en zich hier buiten nog idioter aanstellen. De herinnering aan haar doordringende parfum en haar dwingende hand maakte hem opeens bijna misselijk.

Tessa, die alleen op het glooiende gazon achter het terras zat, sloeg haar armen om haar knieën en vroeg zich af of dit nu echt de vervelendste avond van haar leven was of dat er nog een was geweest die ze vergeten was. Misschien had ze niet de juiste instelling, dacht ze onbekommerd. Afgezien van het prachtige panorama voor zich, kon ze geen enkele, zelfs maar vaag steekhoudende reden bedenken waarom ze hier was. Holly was verdwenen met Max, ze kende hier verder niemand en niemand had ook maar de geringste neiging vertoond om een gesprek met haar te beginnen. Holly vond natuurlijk dat ze zich tussen hun kliekige groepjes moest dringen en theatraal verkondigen: 'Ik ben beeldend kunstenaar! En zeer begaafd! Wilt u soms een portret van uw vrouw... man... kroost... huisdieren?'

Maar dat kon ze niet. En stilletjes weggaan was het beste idee dat ze in jaren had gehad.

Op hetzelfde moment schrok ze zich wild toen iemand een hand op haar schouder legde.

'Sst,' zei Ross, terwijl hij naast haar kwam zitten en zijn arm om haar middel legde. Achter zich hoorde hij het snelle, neurotische getik van Clarissa's veel te hoge hakken toen ze het terras afzocht. Ross boog zijn donkere hoofd naar dat van Tessa en mompelde: 'Ik moet gered worden.'

'Dat heb ik gehoord.' Ze had hem onmiddellijk herkend en moest onwillekeurig glimlachen. 'Ofschoon ik de indruk had dat je niet meer te redden was.'

Ross gaf een bestraffend kneepje in de binnenkant van haar elleboog. 'Niets dan leugens. Ik ben al vanaf mijn twaalfde een ongegrepte jongeling. Van ongerept gesproken...' Hij nam met zijn vrije

hand Tessa's slanke vingers en bracht ze naar zijn lippen. 'Ik geloof niet dat ik het genoeg heb gehad. Jij bent?'

'Ik ben een gast op het feest van je broer,' zei Tessa, niet in staat haar bewonderende blik van zijn fraai gevormde mond af te wenden. 'En jij bent een mooipratere, meneer Monahan. Maar ik waar schuw je, ik ben volslagen immuun voor mooie praatjes.'

Ross begon te lachen. Clarissa's voetstappen verdwenen in de verte, maar Clarissa deed er opeens niet meer toe. Dit meisje, deze gast-op-zijn-broers-party, was bepaald mooi. Ze was ook een echte blondine met schuinstaande groene ogen en lange, zijige wimpers, die nagenoeg geen make-up gebruikte, geen doordringend parfum en niet die walgelijke lak waarmee zoveel vrouwen hun haar op zijn plaats houden. Ze zag er met haar hooggesloten, eenvoudige zwarte jurk, haar blote, bruine benen en platte, zwartleren schoenen aantrekkelijker uit dan al die veel te blote, veel te zwaar opgemaakte vrouwen die hij vanavond had gezien.

Hij zag het lege wijnglas naast haar op het gras staan. 'Kan ik iets voor je halen?'

'Een taxi, graag.' Tessa, die de vrouwelijke voetstappen ook had horen verdwijnen, maakte aanstalten om op te staan. Ross trok haar geschrokken weer naast zich neer.

'Dat kun je niet menen! Afgezien van het feit dat het nog geen negen uur is, kennen we elkaar nog maar pas.'

'Misschien wordt de opwinding me gewoon te machtig,' antwoordde ze op een toon die een binnenpretje verraadde. 'Misschien kan ik niet wachten om naar huis te snellen en alle spannende bijzonderheden in mijn dagboek te schrijven. Of misschien vind ik party's gewoon vervelend.'

'Misschien vind je mij gewoon vervelend,' zei Ross, die zich merkwaardig bedremmeld voelde. Hij was niet gewend om te worden uitgelachen, ook al was het goedmoedig. En hij was zeker niet gewend om te worden afgewezen. Maar dit meisje speelde geen spelletje, begreep hij, ze meende het.

Tessa haalde haar schouders op. 'Ik ken je niet.'

'Geef me dan tenminste een kans.' Nu was het zijn beurt om op te staan en haar, stevig bij de hand houdend, mee omhoog te trekken. Ze droeg geen ringen en haar ongelakte nagels waren kortgeknipt. 'Je zou kunnen beginnen met me je naam te zeggen.'

'Waar gaan we naar toe?' wilde Tessa weten. Hij liep zo snel dat ze bijna moest rennen om hem bij te houden. 'Als je van plan bent me je etsenverzameling te laten zien, vergeet het dan maar.'

'Waar zie je me voor aan?' zei hij quasi beledigd, maar realiseerde

zich dat het niet helemaal quasi was, terwijl hij haar meetrok naar de serre. 'We gaan elkaar leren kennen. In de niet-bijbelse betekenis van het woord, uiteraard.'

Drie uur later gaf Ross in stilte zijn nederlaag toe. Hij wist nog steeds niets meer over haar dan toen hij haar alleen op het gazon achter het terras had zien zitten. Ze had elke vraag ontweken, elke poging tot toenadering resoluut afgewezen. Wat hij ook had geprobeerd, het had allemaal niets uitgehaald. Hij had haar zowat zijn hele levensgeschiedenis verteld en hij wist zelfs haar naam nog niet. Hij had nog nooit in zijn leven een vrouw zo fel begeerd.

'Je zou hier eigenlijk niet met me moeten zitten,' zei Tessa, terwijl ze hem haar glas nog eens liet vullen uit de fles die hij uit een verborgen hoekje achter een enorme tropische varen te voorschijn had gehaald. De serre, met zijn glazen koepeldak, zijn zijwanden van gebrandschilderd glas en strategisch geplaatste amberkleurige lichtspots, was net een klein oerwoud. En aangezien Ross uit voorzorg de deur op slot had gedaan, zaten ze er ongestoord en onbespied, omringd door weelderig gebladerte en de geur van exotische bloemen. De geluiden van het feest, dat ook zonder hen voortging, drongen gedempt tot hen door.

Ross leunde achterover in de zijden kussens van zijn witte smeedijzeren stoel en legde zijn voeten op tafel. 'Waarom niet?'

'De mensen zullen zich afvragen waar je bent.'

Hij knipoogde. 'Het is mijn party, en als ik me wil verstoppen dan doe ik dat. Hoezo, vervel ik je?'

Om een antwoord te vermijden nam Tessa nog een slokje champagne. In weerwil van haar koele houding voelde ze zich helemaal niet zo op haar gemak als Ross dacht. Aanvankelijk had ze, zich bewust van zijn afgrijselijke reputatie, alles wat hij zei met grote korrels zout genomen. En ofschoon ze dat nog steeds deed, begon ze hem toch aardig te vinden. Deze kant van Ross Monahan, de kant die charmant was en geestig en mensen ongedwongen voor zich wist in te nemen, was verdraaid moeilijk te weerstaan. Vooral, dacht Tessa met spottend zelfbeklag, omdat het hem was gelukt haar champagneglas twee keer zo vaak bij te vullen als het zijne.

'Ontwijk me nou niet aldoor,' zei Ross, terwijl hij een varentak afbrak en met de punt Tessa's hand streelde. 'Ik heb je iets gevraagd. Vervéél ik je?'

'Stierlijk,' zei ze glimlachend haar hand terugtrekkend. 'Maar ga vooral door. Voorlopig wel, tenminste.'

Ik ben vast dronken, dacht Tessa, toen ze haar schoenen uitschopte en zich op de rand van het enorme hemelbed liet zakken. Wanneer een man als Ross Monahan je nadrukkelijk uitnodigde om de nacht bij hem door te brengen en je verzekerde dat jij in het bed mocht liggen – hij zou *met genoeg* op de bank slapen – dan wist je dat je met vuur speelde.

Dronken of gek, zei ze bij zichzelf terwijl ze haar jurk over haar hoofd trok, hem in de richting van een roodpluchen fauteuil gooide en de badjas aantrok die Ross voor haar had neergelegd.

Maar ze wist dat ze niet zó dronken was. Ze had plezier in het spel dat een paar uur tevoren was begonnen. De handschoen was haar toegeworpen en ze had hem opgenomen. Ze zou het maar wat leuk vinden om de enige vrouw in de geschiedenis te zijn die in haar een-tje in Ross Monahans bed had geslapen.

Zijn suite op de bovenste verdieping van het hotel was net zo luxueus ingericht als ze had vermoed, vooral nadat ze eerder op de avond de rest van The Grange had gezien. Ze hadden als verstekeelingen in de serre gezeten tot het feest afgelopen was en de laatste gasten waren verdwenen, hetzij in hun snelle auto's weggescheurd hetzij zich teruggetrokken op hun kamers in het hotel.

Toen had Ross haar bij de hand genomen en rondgeleid door de stijlvolle zitkamers, het restaurant, de squashbanen, de goed ingerichte gymzaal, het magnifieke zwembad in een tweede, grotere serre, beschenen door onderwaterverlichting en aan drie kanten omringd door nog meer tropische vegetatie. Ross was zo trots op het hotel als een jonge vader op zijn kind. Tessa was geroerd door zijn enthousiasme. Maar als hij had gedacht dat ze zo van dit vertoon van zijn succes onder de indruk zou zijn dat ze met hem naar bed zou gaan, zou hij lelijk op zijn neus kijken.

Nee zeggen was veel, veel leuker.

Ze knoopte de ceintuur van de badjas stevig om haar middel, sloeg het bed open en gleed tussen de koele witte lakens, precies op het moment dat er zacht op de deur werd geklopt.

‘Kom maar, ik ben helemaal bedekt.’

‘Jammer,’ zei Ross luchtig. Hij was nog aangekleed en droeg een opgevouwen deken over zijn ene arm.

Tessa maakte een handgebaar over het bed. ‘Hartelijk bedankt dat ik hier mag slapen. Jij zal vast vreselijk ongemakkelijk liggen op die bank.’

‘Dat denk ik ook.’ Hij keek haar treurig aan en schoot toen in de

lach. 'Maar ik zal het wel overleven.'

Ze keek hoe hij de deken op de smalle leren Chesterfield uitspreidde. 'En het is al half vijf. Toch bijna tijd om op te staan.'

'Ik moet er niet aan denken.'

'Ik vind dit echt aardig van je.'

'Graag gedaan.'

Tessa trok de dekens op tot haar kin en glimlachte tegen hem. 'Je bent een echte heer.'

'Ik geloof je,' zei Ross. 'Duizenden zouden er anders over denken.'

Ze zag dat hij naast de bank bleef staan, zich ongetwijfeld afvragend of ze misschien van gedachte zou veranderen. Maar ze glimlachte nog eens tegen hem, bolde de kussens op en draaide zich om. 'Mmm, enfin, nogmaals bedankt. Welterusten.'

Tessa wist niet hoe laat het was toen ze in haar slaap ging verliggen en merkte dat ze niet langer alleen in het bed lag. Haar blote been lag tegen een ander bloot been, dat beslist niet het hare was. Ze stak half slapend haar hand uit en voelde een gladde, warme rug. Ze werd zich bewust van een flauwe geur van aftershave en tandpasta, en van de zachte, regelmatige ademhaling van iemand die vast en rustig slaapt. Tot haar verwondering was Tessa noch geschokt noch geërgerd over deze inbreuk op haar privacy. Het was tenslotte zijn bed, en een smalle, gladde leren bank was even weinig bevorderlijk voor een goede nachtrust als een zinken bad.

Eigenlijk, realiseerde ze zich doezelig, was ze vergeten hoe prettig het voelde om naast een ander lijf te liggen, af en toe langs een arm of een heup te strijken, elkaars warmte te delen en doodgewoon van het samenzijn te genieten.

Een vlijmend schuldgevoel maakte haar klaar wakker. Want haar vingertoppen gleden helemaal niet per ongeluk langs Ross' rug. En haar eigen linkerbeen had zich, zonder dat ze er erg in had, in de ronding van zijn rechter gevoegd met het gemak van een ontbrekend stukje in een legpuzzel.

Hiermee ging het plezier van elkaars warmte delen net iets te ver. Ze trok haar been met een gevoel van spijt naar haar eigen kant van het bed en nam haar hand van zijn rug. Toen sloot ze haar ogen en probeerde haar gedachten van hun verraderlijke dwaalwegen af te houden. Ze had altijd gedacht dat fysieke intimiteit – niet alleen seks – net zoiets was als een videorecorder of een keukenmachine; wat je niet had miste je niet, je dacht er gewoon niet meer aan en het werd onbelangrijk.

Haar laatste relatie was nu bijna een jaar geleden geëindigd. In het begin had ze de kussen en het geknuffel – en de seks – natuurlijk

wel gemist, maar niet genoeg om door Bath te gaan struinen op zoek naar een man, wie dan ook, bij wie ze haar behoefte aan lichamelijk contact kon bevredigen.

En ze was vrij gauw aan het weer alleen zijn en alleen slapen gewend geraakt. De ontwenningverschijnselen waren nogal goedaardig geweest. Omdat knuffelen en kussen en seks niet verslavend werkten, zoals heroïne. Ze waren heel prettig, maar je kon er best zonder leven. Toch was een jaar wel lang.

Enigszins ontsteld over haar eigen zwakheid beseft Tessa dat datgene wat ze nu voelde een opwelling van seksuele begeerte was. Haar vingers waren weer naar Ross' schouder gedwaald en de behoefte om hem aan te raken was toegenomen, dwingend geworden. Lieve help, ik ben een nymfomane, dacht ze, in het donker om zichzelf glimlachend, maar tegelijkertijd bijna bang van de heftigheid van haar gevoelens. Haar buik was strak van spanning, haar ademhaling oppervlakkig. De adrenaline stroomde door haar lichaam, zowel opgewekt door haar verlangen als door haar durf, toen ze een heel klein eindje dichterbij naar dat warme, volmaakte, lekker ruikende en o zo verboden lijf schoof dat maar een paar centimeter van het hare lag. En natuurlijk zou ze juist voor dat lijf niet zulke gevoelens moeten koesteren, want Ross Monahan stond bekend als de grootste versierder van de wereld.

Ze had het de hele avond zo leuk gevonden om hem te bewijzen dat ze immuun was voor zijn legendarische charme. En kijk mij nou eens, dacht Tessa, hulpeloos en innerlijk verteerd door begeerte. Een zielig wrak, een prooi van haar hormonen. Soms, een enkele keer, was de natuur een gemeen kreng.

'Ik hoop dat je beseft hoeveel zelfbeheersing ik de laatste twintig minuten heb moeten opbrengen,' mompelde Ross bijna onhoorbaar, 'en dat je me erom bewondert.'

Tessa slaakte een gil en schoot terug of ze een elektrische schok had gekregen. Geschrokken en dodelijk verlegen bij het idee dat hij aldoor wakker was geweest, verborg ze haar gezicht in het kussen en rilde van schaamte. Wat zou hij haar nu uitlachen.

Hij draaide zich heel langzaam om en zei vriendelijk: 'Ik heb niet gezegd dat je moest ophouden.'

Tessa, nog steeds met haar gezicht in het kussen, kon niets zeggen. Toen zijn hand haar haren streelde, bleef ze stokstijf liggen. De vernedering was onverdraaglijk.

'Voor het geval het je interesseert,' vervolgde Ross, bijna op conversatietoone, 'ik zou diezelfde twintig minuten tot de meest erotische van mijn leven willen rekenen.'

‘Hou toch op,’ zei Tessa gesmoord en doodongelukkig, zich des te erger schamend omdat het verlangen nog steeds in haar binnenste woelde. Zijn vingers gleden nu over de gevoelige huid van haar nek en ze duwde hem niet weg. Dat kon ze niet. De gewaarwordingen die hij opriep waren veel te zalig.

‘Weet je,’ fluisterde hij een paar minuten later, ‘dat seksuologen dit voorschrijven als therapie voor impotentie?’

Met een kleine opleving van haar gewone gevatheid vroeg Tessa: ‘Hoe weet jij dat eigenlijk?’ en hapte even naar adem toen zijn magische vingers de lijn van haar sleutelbeen volgden.

‘Dat heb ik gelezen.’ In zijn stem klonk een glimlach door. ‘Het paar raakt uiteindelijk zo opgewonden door al dat strelen dat ze nog maar één ding willen en hup! probleem opgelost.’

‘Is het heus?’ fluisterde Tessa, die zo gauw niets anders wist te zeggen.

‘Ja, heus.’ Ross draaide haar om zodat ze hem eindelijk moest aankijken. Ze zag in het donker zijn ogen glanzen toen hij de badjas opendeed en zacht van haar schouders schoof. ‘Ik begin te denken,’ zei hij, de omtrek van haar mond met zijn wijsvinger volgende, ‘dat die seksuologen best eens gelijk konden hebben.’

Het was net of je een ingewikkelde dans moest uitvoeren met een wereldkampioen, dacht Tessa vaag, en dan opeens ontdekte dat je alle passen kende. Elke reactie, elk ritme was een hoogtepunt op zich. Ze waren zo volmaakt op elkaar afgestemd dat er geen verlegenheid, geen aarzeling... geen twijfel was. Na deze lange voorbereiding waren ze allebei zover dat er geen voorspel meer nodig was, maar ze gingen toch door, zwijsend, om de verrukking te rekken, geen moment eerder dan nodig te laten eindigen. Toen Ross haar mond kustte, voelde Tessa zich week van verlangen, haar handen liefkoosden hem, haar lichaam drukte zich tegen het zijne. Toen het wachten ten slotte niet langer uit te houden was, kwamen ze op precies hetzelfde moment samen en ze hapte even naar adem toen hij bij haar binnenkwam. Met haar ogen dicht, zodat hij de tranen van geluk die onder haar wimpers drupten, niet zou zien, kon ze alleen nog maar denken: dit is volmaakt. En op het moment dat ze dat dacht, zei Ross diezelfde woorden hardop.

‘Hè, dat was fijn,’ zei Ross na afloop, terwijl hij zich op een elleboog omhoog drukte en lachend op haar neerkeek. God, wat was ze mooi. Hij streek voorzichtig een vochtige sliert blond haar uit haar gezicht. Hij was een man met een ruime, bijna panoramische ervaring met vrouwen, maar hij was verbijsterd over de diepte van

de gevoelens die hij voor dit meisje koesterde. Dit was niet zomaar een goed nummer geweest. En dat wat het wel zou zijn, bracht hem van zijn stuk. Het was een nieuw, onontdekt gebied.

Omdat hij zich geen houding wist te geven, nam hij zijn toevlucht tot scherts. 'Wat denk je, zal ik die seksuoloog schrijven dat ik ge-nezen ben?'

'Het zal een hele opluchting voor je zijn na al die jaren van onthou-ding,' zei Tessa, de blik in zijn ogen verkeerd uitleggend. De pret was afgelopen, hij had gekregen wat hij wilde en nu wist hij niet wat hij moest beginnen met dat meisje waar hij mee opgescheept zat.

Wees eerlijk, we wilden het allebei, hield ze zichzelf voor. En het was tenslotte fantastisch goed geweest.

Maar het bleef een goedkoop avontuurtje, meer niet, en nu moes-ten ze ervoor boeten met schutterigheid, met beleefd tegen elkaar zijn en net doen of ze geen volslagen vreemden waren die allebei ge-woon zin in een vluggertje hadden gehad...

In het koude licht van de dageraad, die inmiddels was aangebro-ken, drong het tot haar door dat datgene wat een paar minuten ge-leden nog iets bijzonders, iets heerlijks had geleken, nu alleen maar triest en een beetje armoedig leek.

En Ross maakte het er niet beter op door juist op dat moment te zeggen: 'Zeg, ik weet nog steeds je naam niet. Nu móet je me toch zeggen hoe je heet.'

Tessa keek uit het raam naar de grauwe hemel en de nevelige heu-vels in de verte. Toen sloot ze haar ogen. 'Ik dacht dat je dat wel wist. Ik ben je speeltje van de nacht.'

'Ik wil het weten,' drong hij aan. Maar ze schudde haar hoofd, vol afkeer over het spelletje dat hij meende te moeten spelen.

'Waarom in vredesnaam?'

'Zodat ik je kan bellen.' Zijn toon was half schertsend, half ern-stig. Hij begreep niet waarom ze ineens zo afstandelijk deed. Dit was een situatie die hij nooit eerder had meegemaakt.

'O, hou toch op,' zuchtte Tessa wanhopig. Er was niets aan te doen. Uit bed stappen, haar kleren bijeen zoeken en de vijf kilome-ter naar huis lopen was te vernederend, te goedkoop en werkelijk veel meer dan ze op dit moment aankon.

Dus koos ze het enige alternatief dat haar overbleef, ze draaide zich om – met haar rug naar Ross – en ging weer slapen.

Na een tijdje onrustig gedoezeld te hebben, stond Ross om half acht op. Hij keek naar het meisje in zijn bed met haar lange, glan-zende blonde haar uitgespreid op het kussen, haar kleine maar

mooie borsten half bedekt door haar linkerarm, maar durfde haar niet wakker te maken. Hij zou het afschuwelijk vinden als ze weer op die ik-ben-je-speeltje toer ging.

Wat moest hij verdomme doen?

Hij mocht onder geen voorwaarde zijn bespreking met een buitengewoon invloedrijke Amerikaanse zakenman in Bath missen. En omdat ze gisteravond had gezegd dat de vriendin die haar mee naar de party had genomen, weg was gegaan en ze niet genoeg geld had voor een taxi naar huis, stak Ross een opgerold biljet van twintig pond in de hals van de bijna lege champagnefles die hij gisteravond mee naar boven had genomen. Hij zette hem op het nachtkastje, schreef haastig een briefje en zette dat tegen de fles.

Toen haalde hij, terwijl hij haar veel liever wakker had gekust, om nog eens met haar te vrijen en haar te vertellen wat de afgelopen nacht werkelijk voor hem had betekend, zijn kleren uit de kast en ging geruisloos de kamer uit.

Sorry, moest weg. Dringende zakelijke bespreking.

Bel gerust room service voor je ontbijt. En laat alsjeblieft je telefoonnummer achter – ik bel je in elk geval. R.

ps Geld voor taxi naar huis.

Het loon der zonde, dacht Tessa, terwijl ze het opgerolde briefje van twintig in de fles duwde en keek hoe het langzaam doordrenkt werd met het restje champagne. Dat hij zich verplicht had gevoeld geld voor haar achter te laten, zei meer dan genoeg.

Holly's donkergroene sportwagen kwam die middag met gierende remmen voor Tessa's huis tot stilstand, precies zoals Tessa had verwacht.

'Waar was jij gebleven?' Holly, die nooit zoiets gewoons als een spijkerbroek en een t-shirt droeg, zag eruit als een explosie in een bloembed. De knalrode, zachtpaarse en hardroze jurk en jasje waren nieuw en hadden zo te zien een bom duiten gekost. Tessa vermoedde dat het een aankoop uit teleurstelling was, hetgeen betekende dat het met Max niet volgens plan was verlopen.

'Ik had hoofdpijn,' zei ze, terwijl ze een stapel nog niet geprepareerde doeken van de bank nam zodat Holly kon gaan zitten. 'Ik had je wel willen vertellen dat ik wegging, maar ik kon je nergens vinden.'

'Hoe laat was dat?'

Tessa deed of ze nadacht. 'Uur of tien. Ik heb een taxi genomen.' 'Leugenaarster!' riep Holly triomfantelijk. 'Ik ben hier om half twaalf langs gekomen en toen was je niet thuis.'